

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 509/2011-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. novembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť M. Z., toho času v Ústave na výkon väzby, P., vo veci namietaného porušenia jeho bližšie neurčeného práva podľa čl. 50 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Okresného súdu Prešov č. k. 33 T 123/10-1942 zo 14. júla 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. Z. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. septembra 2011 doručená sťažnosť M. Z. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho bližšie neurčeného práva podľa čl. 50 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Okresného súdu Prešov č. k. 33 T 123/10-1942 zo 14. júla 2011.

Z obsahu sťažnosti doručenej ústavnému súdu vyplýva, že sťažovateľ bol „uznesením Okresného súdu Poprad zo dňa 23.11.2009 sp. zn. 0 Tp 325/2009-71 vzatý do väzby podľa § 72 ods. 2 Trestného poriadku z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. b),

písm. c) Tr. poriadku vo veci pre zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov podľa § 172 ods. 1 písm. a), b), c), d) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona“.

Sťažovateľ ďalej uviedol, že „uznesením Okresného súdu prešov (ďalej len „okresný súd“) zo dňa 4.8.2010 sp. zn. 0 Tp 6/10 mi podľa § 79 ods. 2 Trestného poriadku sudkyňa pre prípravné konanie zmenila dôvody väzby tak, že ich zrušila len na dôvody uvedené v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku“.

Na sťažovateľa bola 15. októbra 2010 podaná obžaloba „vo veci obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a), b), c), d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. i) Tr. zákona“.

Sťažovateľ opakovane žiadal o prepustenie z väzby na slobodu. Naposledy bola jeho žiadosť zamietnutá uznesením okresného súdu č. k. 33 T 123/10-1942 zo 14. júla 2011 a nebol prijatý ani písomný sľub obvineného. Podľa názoru sťažovateľa bolo toto rozhodnutie „bez odôvodnenia, ako to vyžaduje a podmieňuje ustanovenie § 72 ods. 2 Trestného poriadku“.

Náležité odôvodnenie rozhodnutia o väzbe „v tomto ako aj v predchádzajúcich rozhodnutiach úplne absentuje. Na túto absenciu som poukazoval aj v sťažnostiach na Krajský súd Prešov, ktorý mi vo svojom rozhodnutí dáva za pravdu, no aj napriek tejto skutočnosti sťažnosti nevyhovel“.

Sťažovateľ sa domnieva, že v danom prípade ide „o opakovanie odôvodnenia väzby“ a poukazuje na to, že súd opakovane „odôvodňuje väzbu tým, že na Okresnom súde Prešov je na mňa podaná obžaloba vedená pod sp. zn. 3 T 17/2010 pre inú trestnú vec, ako aj tým, že v minulosti som bol tri krát súdne trestaný a z toho je zrejmé, že mám podľa názoru súdu sklony dopúšťať sa trestnej činnosti. Takouto argumentáciou podľa môjho názoru sudca porušil ust. § 2 ods. 4 Tr. poriadku, ako aj čl. 50 Ústavy Slovenskej republiky.“.

V závere svojej sťažnosti sťažovateľ navrhol „aby ústavný súd môjmu návrhu vyhovel a rozhodol o mojom prepustení na slobodu z väzby“.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ síce v sťažnosti uviedol, že postupom súdu došlo k porušeniu bližšie nešpecifikovaných práv podľa čl. 50 ústavy, jeho argumentácia v odôvodnení sťažnosti však smeruje k námietke nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia o zamietnutí jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, konkrétne uznesenia okresného súdu č. k. 33 T 123/10-1942 zo 14. júla 2011, a teda k tvrdeniu o porušení jeho základného práva podľa čl. 17 ods. 2, resp. čl. 17 ods. 5 ústavy.

Proti rozhodnutiu okresného súdu, ktorým bola zamietnutá žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, mal sťažovateľ podľa § 72 ods. 2 Trestného poriadku možnosť podať sťažnosť, o ktorej koná a rozhoduje nadriadený súd.

Ako to z odôvodnenia sťažnosti doručenej ústavnému súdu vyplýva, sťažovateľ túto možnosť aj využil a sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu podal 15. augusta 2011.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity ustanovený v čl. 127 ods. 1 ústavy (premietaný aj do § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde), z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Tento princíp reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie jeho zásahov do právomoci všeobecných súdov, rozhodnutia ktorých sú v konaní o sťažnosti preskúmané (m. m. IV. ÚS 303/04, IV. ÚS 64/2010).

V danom prípade právomoci ústavného súdu predchádza právomoc krajského súdu, ktorý je podľa § 72 ods. 2 Trestného poriadku súdom oprávneným rozhodovať o sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu.

Z tohto dôvodu ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. III. ÚS 135/04, IV. ÚS 405/04, III. US 133/05, IV. ÚS 155/2010).

Nad rámec uvedeného ústavný súd tiež konštatuje, že sťažnosť nespĺňa ani zákonom predpísané náležitosti. V prvom rade v rozpore s § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde v sťažnosti absentuje jednoznačný a zrozumiteľný petit, v ktorom by sa sťažovateľ domáhal vyslovenia porušenia svojich základných práv. Sťažovateľ taktiež k svojej sťažnosti nepripojil kópiu napadnutého rozhodnutia ani žiadne iné písomné dôkazy podporujúce jeho tvrdenia, ako to vyžaduje § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Napokon v podaní sťažovateľa absentuje tiež právne zastúpenie sťažovateľa advokátom a jeho preukázanie doručením písomného splnomocnenia podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde, pričom sťažovateľ ústavný súd o ustanovenie zástupcu z radov advokátov nepožiadala.

Ústavný súd na odstránenie uvedených nedostatkov návrhu sťažovateľa nevyzýval, keďže v danom prípade sa takýto postup s ohľadom na odmietnutie sťažnosti z dôvodu nedostatku právomoci nejavil ako efektívny.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. novembra 2011